

آب از منابع ضروری برای ادامه ی حیات همه ی موجودات زنده است [۱] و یکی از فراوان ترین ترکیباتی است که در طبیعت یافت می شود [۲]، اما تنها ۰٫۰۶۲ درصد آن قابل دسترس بشر می باشد [۳].

آب هیچ وقت در طبیعت به صورت خالص یافت نمی شود زیرا از یک سو دارای قدرت حلالیت بسیار بالایی است که تمام عناصر موجود در مسیر خود را کم یا بیش حل می کند و از سوی دیگر بشر آن را مستقیم و غیر مستقیم آلوده می کند و هم چنین شرایط اقلیمی نیز بر کیفیت آب اثر قابل توجهی دارد [۴].

به علت سرعت روبه رشد افزایش جمعیت، توسعه فناوری، شهرنشینی و رشد اقتصادی منابع آب آشامیدنی به طور روز افزونی از نظر کمی و کیفی دچار تغییر شده و مورد تهدید قرار گرفته اند [۱]. بنابراین ممکن است جهان در آینده با مشکل کمبود آب مواجه شود و این امر سبب می شود تا تامین آب آشامیدنی بهداشتی به یکی از دغدغه های اساسی جامعه جهانی تبدیل شود [۵].

در دهه ی گذشته ورود آلاینده ها با منشأ انسانی (از قبیل فلزات سنگین) در اکوسیستم به مقدار زیادی افزایش یافته است [۶]. فلزات سنگین همواره اثرات مخرب و جبران ناپذیری بر محیط زیست انسانها، گیاهان و جانوران وارد می سازند که یکی از مهمترین مشکلات زیست محیطی آنها، آلودگی آبهای سطحی و زیر زمینی است. از آنجا که فلزات سنگین سمیت بالایی دارند، تهدیدی جدی برای محیط زیست و سلامت انسانها و حیوانات محسوب می شوند [۷].

فلزات سنگین یکی از آلاینده های پایدار و غیر قابل تجزیه بیولوژیکی هستند که می توانند در محیط زیست به آب و خاک وارد شوند و از آنجا جذب گیاه شده و بدین ترتیب وارد زنجیره ی غذایی شوند. بنابراین برای هر کدام از فلزات سنگین که شامل (گروه ۳ تا ۱۶ در تناوب ۴ و ۴ به بعد جدول تناوبی می باشند که از فلز مس تا بیسموت را شامل می شوند) حدی تعیین شده است که بالاتر از آن می تواند سمی و خطرناک باشد [۹]-

[۸]. امروزه سازمان هایی که حفاظت از محیط زیست را برعهده دارند با وضع قوانینی از ورود بی رویه این عناصر به طرق مختلف به محیط زیست جلوگیری می کنند [۹].

ورود فلزات سنگین به منابع آب به دو شکل نقطه ای و غیر نقطه ای می باشد. صنایع از منابع آلاینده نقطه ای، و رسوبات و محللهای تخلیه رواناب های شهری از منابع آلاینده غیرنقطه ای به شمار می آیند [۸-۱۰].

ابتدا هدف اصلی از مطالعه و بررسی تاثیر برخی عوامل آلاینده زیست محیطی از جمله فلزات سنگین در آب از نظر سلامتی و بهداشت عمومی انسانها می باشد. استفاده انسان از آب های آلوده به فلزات سنگین می تواند ضایعات و عوارض زیادی در پی داشته باشد [۱۱]. اغلب فلزات سنگین در واکنش های بیولوژیک سلولهای موجودات زنده دخالت می نمایند و فعالیت های متابولیکی را مختل می نمایند [۱۲]. فلزات سنگین سمهای سیستمیک بوده و از نظر زیستی تخریب پذیر نیستند و تمایل به انباشتگی در بدن موجودات زنده دارند که باعث ایجاد ناهنجاریهایی در بدن می شوند [۱۳-۱۱]. در واقع فلزات سنگین پس از ورود به بدن، دیگر از بدن دفع نشده و در بافت های بدن (برای مثال: در بافت های عروق، عضلات، استخوانها و مفاصل) انباشته می گردند و موجب بروز بیماری های متعددی (همچون: پارکینسون، آلزایمر، انواع سرطان ها و غیره) در بدن می شوند [۱۴]. بنابراین به منظور جلوگیری از آسیب های ناشی از فلزات سنگین ضروری است که از ورود این فلزات به اکوسیستم آبی و هم چنین شبکه آبرسانی جلوگیری به عمل آید، که حذف آنها به ۳ روش فیزیکی - شیمیایی - بیولوژیکی صورت می گیرد که شامل: ترسیب، لخته سازی، فرآیندهای احیا، تعویض یونی و فرآیندهای غشایی نظیر (اولترا فیلتراسیون، الکترو دیالیز و اسمز معکوس)، جذب شیمیایی، تبخیر، استخراج حلال، جذب زیستی، کربن فعال، تقطیر، آهک زنی و صافی شنی می باشند [۱۴].

روشهای معمول فیزیکوشیمیایی جهت حذف فلزات سنگین نسبت به روشهای زیستی، گران تر و پرهزینه تر بوده و لجن فراوانی تولید می کند و هم چنین سازگار با شرایط محیط زیستی نیستند، بنابراین دستاوردهای بیوتکنولوژیکی به عنوان روشی جایگزین، توجه فراوانی را در سال های اخیر به خود جلب کرده است [۱۵]. به همین علت از روشهای تصفیه ی بیولوژیکی (قارچ، مخمر، باکتری، جلبک و...) استفاده می شود که دارای مکانیسم های جذب کمپلکس با سطح سلول، تعویض یونی و رسوب های ریز (در حد میکرون) می باشند و هم چنین مزایایی از قبیل پایین بودن حجم لجن شیمیایی دفعی، راندمان بالا، قابلیت احیا جرم بیولوژیکی و بازیافت فلزات سنگین را دارند [۹].

